

DARUL LIMBILOR

Darul evlaviei

Dumnezeu l-a trimis în inimile noastre pe Duhul Fiului său care ne face să strigăm: Abba Tată, Tatăl Meu, Tatăl meu (Gal 4,6). El pune în noi dorința (atracție dulce și puternică) de a merge către el. El deschide gustul rugăciunii, al rugăciunii inimii care poate fi luată drept afecțiune. De aici vine rugăciunea spontană pe care o întâlnim la grupurile de rugăciune.

Darul: EVLAVIA

Carisma: Rugăciunea în limbi, Carisma laudei, Carisma cântului, Carisma interpretării limbilor.

Duhul Sfânt ne face prin acest dar răbdători și agreabili unii față de alții. Șlefuieste colțurile ascuțite, pune ulei la balamale. Dezvoltarea darului evlaviei în Reînnoire este manifestată prin darul limbilor.

Mulți mi-au mărturisit că doresc acest dar de mult timp. Alții nu vor deloc acest dar. Când Duhul Sfânt coboară asupra cuiva așa cum a coborât asupra apostolilor, bucuria invadează inima, apostolii au fost considerați beți.

Trăsătura sa distinctivă este lauda

După primirea Duhului Sfânt apostolii făceau cunoscute minunile lui Dumnezeu. Indică bucuria inspirată de victoria lui Dumnezeu prin stabilirea Noii Alianțe. Bucuria de a fi născut din învierea lui Dumnezeu. Bucuria de a fi iubit de Dumnezeu. **Pentru a primi darul limbilor, trebuie să-l cerem. Să începem să-l lăudăm pe Dumnezeu, lăsându-l pe Duhul Sfânt să decidă și să formuleze cuvintele. Noi trebuie să ne supunem inspirației de a lăuda, și în timp ce noi lăudăm, îi dăm Duhului Sfânt deplina libertate de a conduce această laudă. Dacă nu deschizi niciodată gura, nu vei vorbi niciodată în limbi. Cum să vorbim sau să cântăm în limbi? Cerând acest lucru.** Când este un concert de laudă, ne alăturăm melodiei, cântând numele lui Isus, sau Aleluia, sau o altă laudă adusă lui Dumnezeu. Duhul Sfânt va fi atunci liber să dezvolte darul său în noi.

Acest dar ne face capabili să ne bucurăm în Dumnezeu, printr-un fel de beție spirituală, care îmbogățește întreaga persoană și tinde să realizeze unitatea chiar în subconștient. Să-i cerem des Domnului să transforme în noi lauda sub forma unui cânt în limbi sau a unei rugăciuni în limbi.

Trebuie să cedăm darului, să facem efortul să scoatem sunete. Avem deplina stăpânire asupra acestui dar. Ne oprim când vrem, reîncepem când vrem.

Să dorim sau nu acest dar ?

Cântul este cel care a intrigat cele mai multe persoane la începuturile Reînnoirii Carismatice. Multora le este frică de acest dar și nu îl vor deloc, toate celelate daruri, dar nu acesta. Sunt idei atât de false cu privire la acest dar. Credem că vom fi prinși în mrejele senzației, stil exorcism. Ne este frică, nu vrem să părem ridicoli. Cu Dumnezeu, vom înțelege că nu este nici un pericol pentru noi, dorința lui e mereu de a ne salva și nu de a ne distruge.

Deodată veți avea surpriza să înălțați din inima voastră o rugăciune sau un cânt în limbi.

Un obstacol de învins: se naște în noi îndoiala „Aceste silabe vin de la mine și nu de la Duhul Sfânt”. Va fi întotdeauna un spațiu pentru o îndoială, căci cuvintele în limbi vin și de la mine și de la Duhul Sfânt. Eu nu sunt folosit de Duhul Sfânt ca un obiect. Cuvântul sau cântul în limbi presupune colaborarea mea.

Ce este rugăciunea în limbi?

Rugăciunea în limbi este înainte de toate rugăciune. Sf. Paul ne spune: *Cel care vorbește în limbi, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; și nimeni nu-l înțelege* (1 Cor 14,2). Același Paul care vorbește în limbi mai mult decât toți contemporanii săi, așa cum spune el însuși în 1 Cor 14,18, nu amintește de mesajul adresat unei persoane prin acest mijloc. Dimpotrivă el scrie: *Dacă mă rog în limbi, duhul meu se roagă, dar mintea mea este neroditoare*. Ar părea să fie clar că pentru Paul orice vorbire sau cânt în limbi în timpul întâlnirii este o rugăciune care se adresează lui Dumnezeu și nu constituie un mesaj adresat persoanelor prezente.

Această rugăciune este, după caz, laudă, aducere de mulțumire, rugăciune de mijlocire: Duhul Sfânt ne ajută și ne susține în slăbiciunile noastre pentru că noi nu știm întotdeauna ce rugăciune să înălțăm Domnului, nici cum să o facem. Deci Duhul mijlocește pentru noi cu suspine și gemete mult prea profunde pentru a putea fi limitate în cuvinte precise. A ne ruga în limbi înseamnă a ne ruga cu limbajul unui copil. Nu-i așa că vorbind o limbă pe care nu am învățat-o dinainte, cineva poate să înțeleagă într-o zi ceea ce spun? A vorbi limba unui copil înseamnă a vorbi cu inima și a lăsa liber suflul Duhului. Folosim acest limbaj când suntem plini de bucurie și de iubire. Atunci cuvintele nu mai sunt de ajuns; astfel Duhul folosește acest limbaj pentru a ne face să ne rugăm. Pentru mine era un cântec ca un suflu care era necesar pentru a face să iasă bucuria mea ca o țâșnire din prea marea presiune.

La o întâlnire cântul în limbi survine în mod normal atunci când rugăciunea devine mai intensă și pare să ezite între cuvinte și tăcere. Expresia obișnuită a laudei nu mai este suficientă. Cineva începe să intoneze în șoaptă o melodie în limbi care se răspândește de la unul la altul, întotdeauna într-un mod liniștit, fiecare după cum îi dă Duhul. În mod normal aceasta ar trebui să fie ca o cacofonie. Dimpotrivă, este un cântec armonios care aduce pace, care degajă o impresie generală de adorație în grup și care încetează imediat după o lentă descreștere. (Cerul care cântă.)

A ne ruga în limbi este carisma, darul lui Dumnezeu pentru noi înșine. Acesta construiește piatra vie, care trebuie să fie fiecare. **Vorbind și cântând în limbi fiecare se confirmă pe sine însuși în certitudinea de a fi copil a lui Dumnezeu, locuit de Duhul Sfânt care-și manifestă astfel prezența în el. Cel care vorbește în limbi se edifică pe sine însuși (1 Cor 14,4). Cine se roagă în limbi face experiența de a fi consolată, încurajat, întărit. Acest dar personal ne introduce într-o întâlnire de iubire cu cele trei persoane divine.**

Rugăciunea în limbi poate să fie deasemeni manifestarea Duhului pentru vestirea Evangheliei. Isus a dat vorbirea în limbi ca un semn care îi asigură pe apostoli în misiunea lor (Mc 16,17). Paul precizează că acest semn nu este pentru credincioși, ci pentru necredincioși (1 Cor 14,2). Înainte de Rusalii apostolii alungaseră deja demoni, vindecaseră deja bolnavi, rostiseră deja cuvinte înțelepte, dar Duhul nu se manifestase încă în ei prin vorbirea în limbi. În ziua de Rusalii Duhul coboară asupra lor sub formă de limbi de foc și ei încep să vorbească în alte limbi după cum Duhul le dădea să se exprime (Fap 2,4).

Rugăciunea în limbi înseamnă a manifesta renașterea care vine de sus. În ziua de Rusalii apostolii trăiesc nașterea Bisericii în reînnoirea profundă a ființei lor. Duhul atinge profunzimea personalității lor, prin puterea de a putea exprima și transmite, care este lauda. Duhul de la Rusalii îi face pe apostoli să vorbească într-un mod nou, înțelegând prin aceasta că ei trăiesc transformările în profunzimea personalității lor. Această laudă nouă și această posibilitate de a vorbi în limba altora sunt semnul comuniunii între oameni, semn care este semnătura Duhului.

Rugăciunea în limbi înseamnă a exprima inexprimabilul. Este o ruptură cu profanul. În Faptele Apostolilor, de fiecare dată când este menționată o efuziune a Duhului, darul laudei este prezent ca un efect al său. Totuși rugăciunea în limbi nu este un “test” al efuziunii Duhului. Altfel noi am impune o lege Duhului care este în mod suveran liber și suflă unde vrea și cum vrea.

Roadele Duhului sunt totdeauna: iubirea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunăvoința, bunătatea, încrederea în ceilalți, blândețea, stăpânirea de sine (Gal 5,22-23).

A ne ruga în limbi înseamnă a primi un semn care însoțește credința în promisiunea lui Isus. Pentru mistici: consolarea spirituală cuprinde misticul cu o putere atât de mare, încât se simte incapabil să exprime experiența sa într-un limbaj prin cuvinte și să o redea în cuvinte ciudate și nearticulate. Sf. Tereza de Avila spunea: *Rostim multe cuvinte de laudă lui Dumnezeu, dar fără ordine, doar dacă Dumnezeu nu face ordine în ele; cel puțin intelectului nu-i e cu puțință să înțeleagă. Ne-ar plăcea să proclamăm cu voce tare lauda lui Dumnezeu, ea este în afara ei înseși în delirul cel mai suav...* Ea dorea să fie în întregime laudă pentru a-l lăuda pe Dumnezeu.

Acest dar cere un abandon total și fără condiții

Darul limbilor poate fi considerat ca o cale spre rugăciunea contemplativă. Este o scurtătură pentru a intra în tăcerea lui Dumnezeu. Trebuie să fim foarte atenți pentru a putea ști dacă Dumnezeu ne cheamă să intrăm în tăcerea sa.

Darul limbilor eliberează inconștientul. În zilele noastre putem să eliberăm subconștientul prin hipnoză, dar rugăciunea în limbi eliberează în mod definitiv, ea deblochează ca o șampanie care țâșnește, care dă pe afară, care decomprimă toate nevoile comprimate de iubire acumulate de mai mulți ani. Acest dar unește din nou personalitatea noastră adesea divizată, ne face să locuim în noi înșine în pace, într-o certitudine umilă și încrezătoare de copil care se odihnește în iubirea Tatălui său.

„Din inima lui vor țâșni râuri de apă vie”. Este gratuit. Este un remediu împotriva orgoliului. „Ce vor spune ceilalți? Voi fi ridicol. Dacă voi fi văzut, mă vor lua drept nebun. Îmi voi pierde imaginea de mine înșami...” Nebun în ochii lumii, înțelept în ochii lui Dumnezeu. Este nevoie de o mare maturitate pentru a accepta să redevenim ca un copil, fără să cădem în infantilism.

Este un remediu împotriva orgoliului intelectual. Orgoliul trebuie să cedeze în fața acestui abandon. Rugăciunea care vine spontan, nu mai este o formulare a inteligenței raționale, ci un strigăt al inimii. De ce ar trebui să excludem din relația noastră cu Dumnezeu sensibilitatea, imaginația, emoția? Nu există nici o șansă de a ne mândri cu o laudă pe care nu o înțelegem, nu există o căutare a efectului și nici cuvinte bine alese. Ea deschide drumul.

Vorbirea sau cântul în limbi dăruiește lui Dumnezeu în umilință toate capacitățile omului. De aceea cântul în limbi permite recucerirea omului interior pus la adevăratul său loc sub privirea și acțiunea lui Dumnezeu; ea deschide un drum de libertate, de sărăcie și de abandon. Vorbirea în limbi nu poate fi înțeleasă fără un abandon total lui Dumnezeu. Ea ne este dată pentru a înțelege această docilitate interioară, iubitoare, această dependență de Duh a incapacității noastre de a iubi și de a ne acorda, dăruindu-ne să comunicăm inimă la inimă. Este folositor. Când ne rugăm în limbi cu impunerea mâinilor, Dumnezeu dă ceea ce-i trebuie persoanei pentru care ne rugăm, El revelează ceea ce este, cauza blocajului, prin iluminări speciale. Ne rugăm direct pentru nevoile persoanei, și prin inteligență ignorăm totul. Duhul vine să ne ajute, El cercetează interiorul (inconștientul) și inimile (conștientul). El știe cum să se roage, El vine în ajutorul slăbiciunilor noastre. Acest dar favorizează unitatea în timpul întâlnirii. Aceeași lungime de undă este un remediu pentru neînțelegerea de la Turnul Babel. Satana nu înțelege acest limbaj de iubire, nu poate să-și bage nasul aici. Mijloc foarte eficace împotriva ispitelor, O ARMĂ prețioasă pentru că este o rugăciune de laudă.

Atunci când vorbim în limbi, spiritul nostru comunică cu Dumnezeu. Duhul Sfânt se roagă în locul nostru fără ca rațiunea noastră critică să poată face să acționeze turnul său de control. Duhul Sfânt pătrunde în profunzimile ființei noastre. În Reinnoire 80% dintre oameni primesc acest dar.

Obstacole

Lipsa dorinței de a primi acest dar: „Nu am nevoie de acest dar”.

Orgoliu: „Ce vor gândi cei din jur despre mine văzându-mă <bolborosind> în felul acesta ?”

„Nu e pentru mine, să mă rog fără să știu ceea ce spun”.

Resentiment: care îngreunează inima noastră. **Există o legătură între iertarea neacordată și acest dar. Lipsa de iertare blochează acest izvor în noi.** Cei care sunt specialiști în a fi nemulțumiți au întotdeauna ceva de mârâit.

Frica de ceea ce Domnul ne va cere: „O femeie mi-a spus într-o zi când a ascultat mărturia mea: Tu ști că vei suferi mult, căci Domnul ți-a dat mult”. Concepție falsă despre Dumnezeu și despre misterele sale.

Nevrednicia: „Sunt prea păcătos ca să vorbesc limba Duhului Sfânt”.

Și nouă ne-a fost dat Duhul Sfânt. El a pus în inimile noastre evlavie, blândețea ca să continuăm în lume misiunea lui Isus. El ne invită, spunând: „Mergeți, iată vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor”. (Lc 10,3).